

คำเตือน

บุคคล เหตุการณ์ และสถานที่ในนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องสมมติและไม่มีอยู่จริง
ผู้อ่านโปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

คนบางคนเท่าและยิ่งใหญ่จนใครๆ ต่างก็ก้มหัวให้
แต่ก็ยังนงนขำๆ อยู่แบบนั้น...

บทนำ

ผมชื่ออ้าย ชื่อจริงชื่ออัศจรรย์ะ ตอนนี้นำกำลังเรียนอยู่ชั้นปีที่ 4 คณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมยานยนต์ ฟังดูก็เหมือนผมเป็นนักศึกษาธรรมดาไม่มีอะไรพิเศษใช่ไหมครับ ใช่ ผมเป็นอย่างนั้นแหละ แต่ในความเป็นนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยของผม มีความพิเศษอยู่อย่างหนึ่ง

ผมเป็นประธานหอสามของมอ B

หา อะไรนะ ยังฟังดูไม่พิเศษพออีกเหรอ คนภายนอกอาจจะคิดแบบนั้นซึ่งผมเข้าใจนะครับ ประธานหอมันจะมีดีอะไร (วิบัติเพื่อเสียง) ก็แค่ต้องดูแลลูกหอที่มีจำนวนหลายร้อยคนเท่านั้นหรือเปล่า อันนั้นมันก็จริงนะ แต่สำหรับผม ผมผู้ที่ไม่ยอมเป็นเหมือนมอใดๆ ประธานหอจึงมีความพิเศษอยู่อีกอย่างคือ มีอำนาจสูงสุด เช่น สั่งลงโทษลูกหอตอนตีสามได้ เคาะประตูห้องของลูกหอตอนตีสี่ก็ได้ อะไรเทือกๆ นี้

ยังไม่น่าตื่นเต้นขึ้นอีกหรือครับ โอเค ผมยอมแพ้ ผมไม่มีข้อดีอะไรจะมาเล่าให้พวกคุณฟังแล้วละ ดูเหมือนผมภูมิใจในหน้าที่นี้มากเลยใช่ไหมถึงได้หวดอ้างสรรพคุณดีๆ ของการเป็นประธานหอขนาดนั้น แต่ผมขอบอกเลยว่า คุณคิดผิดครับ...มันไม่จริงทั้งหมด!

แม้จะได้รับหน้าที่เป็นประธานหอสองปีซ้อนแล้วก็ตาม แต่ผมก็ยังไม่ชินกับไฉ่หน้าที่บ้าง นี่สักทีไม่ว่าลูกหอจะมีปัญหาระดับมดหรือปัญหาระดับช้างพวกแม่งก็ต้องเอามาฟ้องผมหมด ซึ่งบางครั้งก็อยากจะตะโกนใส่หูพวกมัน

เหลือเกินว่า 'ไอ้ลัด มันไม่เกี่ยวกับกู มึงไปแก้ปัญหาลอง!' แต่ผมก็ทำอย่างนั้น ไม่ได้ สาเหตุก็เพราะผมเป็นประธานหอที่เปรียบเสมือนพี่และพ่อ แม้จะอยากดูต่ำมากแค่ไหน ทำยที่สุดผมก็ต้องยอมพวกมันอยู่ดี

การเป็นประธานหอชื่อเสียงมันก็มี แต่ชื่อดิฉันก็มีเยอะ ผมจะขอเล่าชื่อดิฉันให้ฟังคร่าวๆ ก่อนแล้วกัน

ชื่อดิฉันที่หนึ่ง น้องๆ เคารพ และเป็นที่รักของน้องๆ

"อ้าว หัวดีพี่อ้าย" ไอ้ทนาย ลูกหอตัวจิ๊ดเดินผ่านมาตอนที่ผมกำลังพูดกับคนอ่านอยู่ในหัวพอดี (ซึ่งก็คือตอนนี้นี่แหละ) มันคือเดือนหอป็นี่ (ผู้ที่ได้รับการโหวตจากผู้ชายทั้งหมดที่หล่อที่สุด) และมีแฟนเป็นดาวหอป็นี่เช่นกัน (ผู้ที่ได้รับการโหวตจากผู้ชายทั้งหมดว่าเธอ...น่ารักที่สุด...มั้ง) เรียกได้ว่าสิ่งดีๆ ของหอสามมีเท่าไรหิ้วชื้อทนายแม่งเหมาเอาไปหมดเลย

หอสามของผมเป็นหอชายล้วน แฟนไอ้ทนายก็เป็นผู้ชายเหมือนกันกับมัน เธอเรื่องนี้ทุกคนไม่ตกใจกันใช่ไหมครับ

"มาทำหื้อไรแถวนี้แต่เช้าครับ"

บอกแล้วไงครับว่าผมเป็นที่รักของน้องๆ...หลักฐานก็คือทนายมันพูดเพราะๆ กับผมนี่ไง #ประชด

"มาเดินดูปกตินี่แหละ"

"เดินผ่านห้องห้ำศูนย์สามช่วยเดินเบาๆ ด้วยนะพี่ อาสาหัลลบอยู่" ทนายกระซิบพาดพิงถึงผู้เป็นดาวหอที่เป็นแฟนมัน อาสาคือสิ่งดีงามของหอพักชายล้วนซึ่งมีอยู่ทั้งหมดหกหอครับ เดียวผมจะเล่ารายละเอียดให้ฟังทีหลัง ทีนี้ถ้าอาสาดีงามที่สุดในหอพักชายล้วน นั่นก็แปลว่ามันดีงามที่สุดในหอสามแล้วละ

"ทำไมกูต้องเดินเบาๆ"

"ก็เดี๋ยวอาสา มันจะตื่นไงเล่า" ทนายทำสีหน้าเหมือนผมเงิจะเต็มประดา ก่อนจะส่ายหน้าแล้วเดินลงบันไดไป

เห็นมั๊ยครับ น้องทั้งรักและก็เคารพผม ชีวิตผมแม่งโคตรดีอะ #ประชดอีกครั้ง

ชื่อดิฉันที่สอง สามารถลงโทษลูกหอแบบเอามั่นได้

มีเด็กปีหนึ่งเดินผ่านผมพอดีตอนที่นายมันเดินจากไปแล้ว ใจเด็ก
คนนี้มีแวแต่ก้มหน้าเล่นโทรศัพท์ ผมก็เลยไปยืนขวางให้มันเดินชนผมเล่น

มันตกใจจนโทรศัพท์เกือบจะหล่นออกจากมือ "พี่อ้าย หัวดีดีครับ"

"ให้รู้ซ้ำใส่ ไปเลย มึงไปเปิดหน้าต่างที่ส่วนกลางให้กูเลย"

"อะไรวะ ให้รู้ซ้ำก็ผิด"

"มันเป็นความพอใจของกู"

เด็กนี่กลอกตามองบนใส่ แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร ผมยิ้มขำเมื่อเห็นสีหน้า
ท่าทางของมันที่รีบโค้งตัวลาก่อนจะรีบวิ่งออกไปให้ห่างจากตัวผม

ข้อดีข้อที่สาม ผมเป็นคนมีความรับผิดชอบมากขึ้น แบ่งเวลาเป็น และ
รู้จักการเสียสละ

เนื่องจากเข้านี้เป็นเช้าแห่งการรีบเร่ง มีหลายห้องที่สมาชิกออกไปกัน
จนหมดแล้ว (แต่ละห้องมีสมาชิกอยู่สี่คน ยกเว้นห้องอาสาทกับนายที่มีแค่
สองคน...มันคือสิทธิพิเศษของดาวเดือนหอคครับ อย่าถือสา) แต่ลืมปิดประตูห้อง
พัสดุ และก๊อคน้ำ ผมจำเป็นต้องเข้าไปปิดให้พวกมัน เพราะถ้าค่าไฟของหอพุ่ง
เจ้าหน้าที่ฝ่ายดูแลหอของมหา'ลัยไม่ได้สวดพวกลูกหอครับ

...แต่มาสวดผมนี่แหละ

จริงๆ ข้อดียังมีอีกมาก แต่หัวข้อใหญ่ๆ ก็จะมีประมาณนี้ ฟังดูดีขึ้นมา
เลยใช้มั้ยละ หน้าทีนี่ดูเป็นหน้าที่ในฝันไปซะฉิบ อย่าเพิ่งคิดเช่นนั้นจนกว่า
พวกท่านจะได้ฟังข้อเสียซะก่อน

ผมขอเล่าให้ฟังคร่าวๆ ก็แล้วกันนะครับ เล่ายาวเดียวพวกท่านจะหลับ
ข้อเสียข้อที่หนึ่ง ผมต้องตื่นเช้าและนอนดึก

อย่างเช่นวันนี้ผมต้องตื่นมาดูแลหอตั้งแต่หกโมงเช้า ใหม่ๆ ที่เมื่อคืนผม
นอนดีสอง ปกติแล้วเวลานอนของผมจะไม่เกินตีหนึ่ง แต่เมื่อคืนดันมีพวกบ้า
จากห้อง 109 ม่งไปตีผมแล้วกลับดึก ผมจำเป็นต้องอยู่รอทำโทษพวกมัน กว่า
จะเสร็จก็ตีสอง (พวกมันกลับมาตอนตีหนึ่งครึ่ง โห้ย กูอยากจะทำ) ผมหาวจน
กระทั้งตอนนี่ แต่ก็ต้องอดทนเอาไว้ครับ

ข้อเสียข้อที่สอง ความรับผิดชอบมันมีมากเกินไปจนบางครั้งผมก็แบก

รับคนเดียวไม่ไหว

ตอนนี้ผมเดินอยู่ชั้นห้า เดินผ่านห้อง 503 ของดาวและเดือนหอไปแล้ว (พยายามทำเสียงผีทำเบาๆ ตามคำรีเควสต์ของไอ้ทนาย) แต่ตอนที่เดินมาถึงห้อง 505 ผมเห็นคนแปลกหน้าที่ไม่ใช่เด็กหอสามเดินออกมาจากห้องนั้น

เรื่องใหญ่เลยสิที่นี่ มอนี้ห้ามไปเดินเล่นหออื่นสู่มสู่มห้านะครับ

"เหี้ย มึงเป็นใคร"

"ฉิบหาย" ดูจากขนาดตัวที่เหมือนตัวดาวหอของผมสองคนรวมกัน มันน่าจะมาจากหอสอง...หอที่มีปัญหากับหอสามมากที่สุดในโลก

มันกำลังจะวิ่งฉิวเพื่อหนีไปจากผม แต่ผมคิดว่าคอเสื้อมันเอาไว้ได้ชะก่อน

"มึงเป็นกิ๊กคนในห้องนี้หรือวะ" สาเหตุส่วนใหญ่ที่หออื่นมาป็นหอผมก็เพราะมาหากิ๊กหรือไม่ก็แฟนในหอผมนี่แหละครับ

"เอ่อ ใช่" มันพยักหน้า สีหน้าดูฉุนฉุน

"ใครวะ" ผมจำได้ว่าสมาชิกห้องนี้มีแต่ไอ้พวกตัวสูงๆ หุ่นถึกๆ หน้าตาหล่อๆ เหมือนไอ้เหี้ยที่ผมกำลังจับคอเสื้อไว้อยู่ ณ ตอนนี้ ปกติแล้วพวกหอสองมันชอบสไตร์อย่างอาสานั่นครับ ชาวๆ ตัวเล็กๆ คนที่พอจะให้มันมา กิ๊กด้วยได้คนเดียวก็คือมีน เพื่อนคณะของผมที่ตอนนี้ตรู้อปเรียนเพื่อไปเป็นดารา

"ก็...มีนไง"

"หา" ผมอ้าปากค้าง "เชี่ยมันกลับมาแล้วหรือ"

"ไปก่อนนะ" มันทำท่าจะวิ่งต่อ ผมที่แรงน้อยกว่ามันเป็นทุนเดิมทำมันหลุดมือไปจนได้ ผมมองตามอย่างเจ็บใจ ช่วงนี้ไอ้พวกหอสองแม่งกลับมาป็นหอผมอีกแล้ว ทั้งๆ ที่ไอ้ทนายก็มีชื่อเสียงเรื่องความน่ากลัวข่มอยู่ (ชั้นนี้มีแฟนมันอยู่ด้วยครับ มีหน้าซำแฟนมันยังเป็นมนุษย์ประหลาดที่ดึงดูเพศผู้แบบสุดๆ มันก็เลยต้องคุมครองและจับตาดูเป็นพิเศษ) แต่ที่มันเกิดเหตุการณ์แบบนี้ก็เป็นเพราะเชี่ยมันมันกลับมาหรือเปล่าวะ

ผมมองประตูห้อง 505 อย่างเหนื่อยใจ ก่อนจะคิดค้นใจพวกหอสองอีกครั้ง และคนที่ผมแค้นมากที่สุดก็หนีไม่พ้นประธานหอสอง

ไอ้สงคราม

ข้อเสียข้อที่สามซึ่งเป็นข้อเสียข้อสุดท้ายและยิ่งใหญ่มากที่สุดก็คือ ผมต้องต่อกรกับประธานหอสองอยู่ตลอดเวลา เพราะหอสองแหม่งเป็นหอที่มีปัญหากับหอสามของผมมากที่สุดแล้ว

ปัญหาเรื่องที่มีคนป็นหอแบบเมื่อกี้หากเป็นเมื่อก่อนผมจะต้องเอาไปถกกับไอ้สงคราม มันเป็นอย่างนี้มานานมากแล้วครับ แต่พักหลังๆ ผมไม่ได้พูดกับมันเลย เพราะลูกหอมันได้ทำในสิ่งที่ผมเกลียดที่สุดเอาไว้

พวกมันทำร้ายเขี้ยเต ลูกหอผมตอนที่มันเมาและซีรด์ล้ม

แม้ปัญหานี้มันจะผ่านมาหลายเดือนมากแล้ว และไอ้เขี้ยสงครามก็ลงโทษคนเหล่านั้นไปแล้ว แต่ผมก็ยังไม่หายเคืองเรื่องนี้สักนี้ มันไม่ใช่ความผิดของสงครามก็จริง แต่ผมก็เคืองครับ

ผมรู้ว่าผมไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย แต่สงครามคือคนที่มีอำนาจและมีพลังมากที่สุดในมอนะครับ ใครๆ ก็เกรงใจมัน เพราะมันต้องคุมลูกหอของมันได้ดี ผมจำได้ว่าหอสองคือหอที่มีการรวมตัวของพวกมีพลังกำลังในมอมากที่สุด เพราะมันพวกมันจึงมีปณิธานอย่างเดียวกันนั่นก็คือ 'ไม่ทำร้ายคนที่อ่อนแอกว่า' ตอนนั้นเขี้ยเตมันทั้งเมาทั้งรด์ล้ม แต่พวกมันก็ยังทำร้ายจนต้องเข้าโรงพยาบาล จะไม่ให้ผมโกรธทั้งพวกมันและประธานหอพวกมันได้อย่างไร

มันก็เป็นตรรกะเดียวกับตอนที่ค่าไฟของหอสามพุ่งสูง แต่ไม่มีใครในหอสามโดนสวดดยกเว้นแค่ผมคนเดียวนั่นแหละ ถ้าลูกหอผิด ประธานก็ผิด เพราะมันแม้ว่าสงครามมันจะเป็นเพื่อน (ห่างๆ) ของผมตั้งแต่ปีหนึ่ง แต่ตอนนี้ผมก็ยังไม่คุยกับมันครับ

ในที่สุดการตรวจหอในรอบเช้าก็เสร็จสิ้นลง ผมเดินมาถึงหน้าห้องที่อยู่ลึกที่สุดของชั้นห้า มองผ่านกระจกลงไปยังชั้นล่าง เห็นประธานหอสองคนที่ผมยังเคืองอยู่กำลังรดน้ำพุ่มไม้ที่หน้าหอสองของมันอยู่

มึงเพิ่งปล่อยลูกหอมึงมาแตกคนในหอกู้อีกแล้วนะสงคราม

ความผิดของมันมีเพิ่มขึ้นอีกกระทง ผมมองมันอย่างขุ่นเคืองจนกระทั่งเห็นมันหันสายยางฉีดรดน้ำต้นไม้มายังพุ่มไม้ประจำหอสามของผม สายตาของผมก็ซอฟต์ลงทีละนิดๆ

เป็นอีกครั้งที่สงครามแม่งช่วยผมดูแลหอสสาม...เหมือนที่มันทำมาตลอดตั้งแต่ได้รับหน้าที่ประธานหอสสอง

แต่ผมก็ยังไม่หายเคืองมันหรือจนะครับ

ผมถอนหายใจขณะหยิบสมุดโน้ตเล่มเล็กที่พกติดตัวเสมอ ผมเป็นคนที่มีความแปลกอยู่อย่างหนึ่งนั่นก็คือผมมักจะจดอะไรก็ตามที่เป็นสิ่งดีๆ ในแต่ละวัน สิ่งดีๆ ที่บางวันก็มีมากบางวันก็น้อย ผมจะคัดเลือกสิ่งที่ดีที่สุดในวันละห้าอย่างแล้วเขียนลงไป

และสิ่งที่สงครามเพิ่งทำ แม่งก็เป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่เกิดขึ้นในเช้าวันนี้ของผม

โน้ตสุขใจ

1. สงครามแม่งรดน้ำให้หอสสาม (ไม่รู้ทำไปเพื่ออะไรและเพื่อใคร ตัวเองเป็นประธานหอสสองแท้ๆ)

2. มีนกลับมาแล้ว

ผมไม่ได้รู้สึกพิเศษอะไรกับมีนนอกจากความเป็นเพื่อนสาขาคู่เดียวกัน แต่ที่ผมเขียนเรื่องมีนลงไปโน้ตสุขใจเป็นเพราะการกลับมาของมีนคงจะสร้างความดีใจให้กับลูกหอของผมและชาววิศวะ ได้

บางครั้งเรื่องดีๆ ของคนอื่นก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรา แต่มันก็ยังถือว่าเป็นเรื่องดีๆ ไม่ใช่หรือครับ

ตอนที่ 1

หลังจากที่เดินตรวจหอดอนเช้าเสร็จ ผมก็ได้ถูกรุกกลับไปห้อง 101 ของตัวเอง ห้องนี้เป็นห้องของประธานหอและค่อนข้างเล็กครับ ผมอยู่คนเดียวในห้องนี้ ช่างๆ ห้องของผมซึ่งก็คือห้อง 102 เป็นห้องของไอ้รัช มันเป็นเพลย์บอยตัวเฒ่าของหอสามที่กลายมาเป็นผู้ช่วยผมในการดูแลหอ เป็นความช่วยเหลือของมันเองที่เลือกมาสันทกับประธานหอแทนที่จะสันทกับคนธรรมดา

ระหว่างที่ผมกำลังจะไปอาบน้ำแต่งตัวเพื่อเตรียมไปเรียนนั่นเอง เสียงแจ๊ตือนกรู๊ปไลน์ที่ผมเกลียดที่สุดก็ดังขึ้น

กรู๊ปไลน์กรู๊ปนั้นชื่อ 'ประธานหอผู้ยิ่งใหญ่แห่งมอ B'

ผมบอกไว้ ณ ตรงนี้เลยว่าชื่อกรู๊ปโคตรต่างชีวิตจริง การเป็นประธานหอ มันยิ่งใหญ่ก็จริงครับ แต่อีกมุมหนึ่งก็คือแม่มีชีวิตอย่างกับทาส (นึกภาพตอนลูกหอมันมีปัญหาแล้ววิ่งโร่มาหาประธานสิครับ บางทีแม่ก็ไม่ได้มีแค่คนสองคนอะ มารวดเดียวเป็นสิบก็มี) แต่ผมไม่ได้เกลียดกรู๊ปไลน์นี้เพราะชื่อกรู๊ปหรือกรอก ที่ผมเกลียดก็เพราะเสียงแจ๊ตือนกรู๊ปนี้ดังที่ไร งานต้องเข้าทุกที่ไป

ทิว หอหนึ่ง : เขาเรียกประชุมอีกแล้ว วันนี้ตอนก่อนแปดโมง

ผมแก้ไขชื่อไลน์ของพวกประธานหอให้จดจำได้ง่าย ทิวเป็นประธานหอหนึ่ง ซึ่งเป็นหอที่มีแต่เด็กเรียนและพวกเคร่งครัดเรื่องกฎระเบียบเต็มไปหมด

เพราะงั้นเวลาที่ 'พีโอ' เจ้าหน้าที่ฝ่ายดูแลหอของมอจะเรียกประชุมที่ไร ก็จะต้องเรียกผ่านไอ้ทิว ถ้าเรียกผ่านประธานหอคนอื่น ผมคิดว่าชาติหน้ามันถึงจะได้ประชุม

ตั้ม หอสี : เป็นเรื่องที่เหี้ยที่สุดในช่วงนี้นี่เลย

ตั้ม หอสี : กูจะนอนไอ้สัด เมื่อคืนกูปาร์ตี้ถึงตีสี่

หอสีเป็นหอของพวกคนรวยที่มีสิทธิพิเศษเยอะแยะเต็มไปหมด เพราะพวกมันคือแหล่งเงินแหล่งทองของมอครับ แม้กระทั่งอธิการบดียังเกรงใจพวกมันอะ แต่ขอโทษทีเถอะ...ยังงั้นไอ้ตั้มก็ต้องไปประชุมเพราะเจ้าหน้าที่สั่งมา ถึงมันจะปนแต่มันก็ต้องไป คนที่เกิดมาเป็นประธานหอยังไงก็ต้องยอมรับหน้าที่ตรงจุดนี้ให้ได้

โกวิท หอห้า : อา นี่ผมต้องไปฟังอะไรบ้าง บอจ อีกรั้วหรือ

เขี่ยโกวิทคือประธานหอห้า หอที่เต็มไปด้วยโหดาคูและเด็กเนิร์ด หอนี้ไม่ค่อยมีปัญหากับหอไหนหรอก ยกเว้นเสียแต่ตอนที่พวกมันเล่นเกมชนะหออื่นอะ แม่่งสร้างความหมั่นไส้ให้หออื่นมานักต่อนักแล้ว แต่ก็เฉพาะเรื่องเกมนั้นแหละ

ภาม หอหก : กูละเปื้อ

หอหกคือหอของพวกใจรักในเรื่องศิลปะทุกแขนง เป็นหอของพวกติสต์และเสีรชนอย่างแท้จริง เขี่ยภามมันเป็นพวกติสต์สายดนตรี และตอนนี้มันก็เรียนเอกซบรับรองอยู่

ผมกำลังจะพิมพ์ตอบลงไปในกรุ๊ปบ้าง ทว่าไอ้สงครามมันดันพิมพ์ตอบมาซะก่อน

สงเหี้ย หอสอง : ฎไม่ไป

เห็นชื่อไลนที่ด้รับการตั้งเป็นพิเศษของไอ้สงครามมั้ยครั้บ นั่นแหละครั้บ
ท่านผู้ชม ชื่อนี้สามารถบ่งบอกด้ถึงการมีปัญหาระหว่างหอสองและหอสสาม
เป็นอย่างดีว่ามันกินเวลาอย่างยาวนานขนาดไหน

ผมเปลี่ยนชื่อไลนของมันเป็นชื่อนี้ตั้งแต่เราสองคนด้รับการแต่งตั้งให้
เป็นประธานหอตอนปีสาม แม้ผมจะเรียนคณะเดียวกับมันแต่คนละสาขา
อีกทั้งยังเป็นเพื่อนห่างๆ ของมันด้วย แต่บางครั้งก็ควบคุมอารมณ์มันไม่ได้ที่มี
ต่อมันไม่ได้

เรื่องที่ผมจะไม่เข้าร่วมการประชุม...มันใช่หรือเปล่าเหอะ

สงเหี้ย หอสอง : ถ้าเหี้ยอ้ายไม่ไป ฎก็ไม่ไป

อ้าว ทำไมหอยมาออกอู่ที่กุละ ผมเกาหัวแกรกๆ ู้สึกงงที่ชีวิตการไป
ประชุมประธานหอของไอ้สงครามต้องมาขึ้นอู่กับผม

โกวิทย์ หอห้า : คุณอ้ายจะว่ายังไงครั้บ

โกวิทย์ หอห้า : คุณสงครามขาดประชุมบ่อยชะด้วยสิ

โกวิทย์ หอห้า : ถ้าขาดอีกนิด หอสองอาจจะถูกตัดน้ำตัดไฟก็เป็นได้

ทิว หอหนึ่ง : จริงชะยิ่งกว่าจริง

มันใช่เรื่องของฎที่ไหนกันแล้ว ผมคิดอย่างชุ่นเคื่องก่อนจะพิมพ์ข้อความ
อย่างกระแทกกระทั้น

AI : เรื่องของมันสิวะ

ไม่นานนักสงครามมันก็พิมพ์ตอบ

สงเหี้ย หอสอง : แสดงว่ามันไป

สงเหี้ย หอสอง : ฎไปก็ได

สงเหี้ย หอสอง : ใ้สัด ประชุมเหี้ยไร้นักหนา

สงเหี้ย หอสอง : อย่าให้รู้ณะว่าใครในนี้เป็นคนเรียกร่องการประชุมครั้งนี้
อย่าให้รู้

แสดในกรูปเจียบไปในบัดดล....ใครจะกล้าไปมีเรื่องกับใ้สงคราม
แม้กระทั่งประธานหอด้วยกัน ผมกลอกตาขึ้นฟ้าก่อนจะวางโทรศัพท์แล้วรีบไป
อาบน้ำ

ห้องเย็นเจียบ

ห้องนี้เป็นห้องขนาดกลางๆ ในตึกอเนกประสงค์ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างหอสาม
กับหอสี่ ไม่มีหอไหนเป็นเจ้าของเป็นพิเศษเพราะงั้นมันจึงกลายเป็นสถานที่ที่
ประธานหอดจะมารวมตัวกัน โดยส่วนใหญ่ก็มักจะประชุมกันเวลาถึงงานเข้า
เหมือนวันนี้เป็นต้น

ที่ห้องนี้ถูกเรียกว่าห้องเย็นเจียบเพราะแอร์แม่งอย่างหนาว...แต่ก่อนมัน
ถูกเรียกว่าห้องเย็นเฉยๆ แต่หลังๆ ไม่รู้แอร์เป็นห่วยอะไรถึงได้หนาวอย่างกับ
ขั้วโลกเหนือ เพราะงั้นห้องนี้จึงกลายเป็นห้องเย็นเจียบ ไม่ใช่ห้องเย็นเฉยๆ

ผมมาถึงเป็นคนี่สามต่อจากโกวิทย์และก๊ทิว สองคนนี่มันเข้ากันได้ดี
เนื่องจากทิวเป็นคนเคร่งและโกวิทย์เป็นคนไม่คิดอะไรเยอะ ที่เหลือไม่มีใคร
เข้ากันได้สักคน ภามเจียบเกินไป ใ้เหี้ยตั้มก็ขี้ใจเกินไป และใ้สงคราม...
แม้งก็ชอบใช้กำลังเกินไป

ผมเนี่ยดีที่สุดแล้ว

"มีเรื่องอะไรอะ" ผมถามสองคนที่นั่งอยู่ในห้อง

โกวิทย์กับทิวส่ายหน้าแทนคำตอบว่าไม่รู้ บทสนทนาระหว่างพวกเราจะจึง
จบลงเพียงเท่านั้น ไม่นานนักตั้มกับภามก็เดินเข้ามาในห้อง ภามทำหน้าที่เชิง
ที่สุดในโลก ส่วนใ้ตั้มมันหนาวแล้วหาอีก แม้มันจะปาร์ตี้จนตึกจนดินแต่

ออร่าความรวยของไอ้เซี่ยตั้มก็ยังมีอยู่ มันเอามือที่มีแหวนราคาแพงปิดปาก
ระหว่างหา

"เหยี่ยวอะไรเนี่ย" เสียงไอ้สงครามมาก่อนที่ตัวมันจะเข้ามาถึง ผมก้มหน้า
เซ็งๆ ระหว่างที่สงครามมันอาละวาดแต่เช้า นี่คือนิ่งปอกติที่สุดในโลกครับ "ทำไม
เจ้าหน้าที่ยังไม่มาอีก กูว่ากูมาช้าแล้วนะ"

ไม่มีใครกล้าเถียงมันเพราะทุกคนรู้ว่าสำหรับสงครามควรสงบปากสงบ
คำไว้จะดีที่สุด หากเป็นเมื่อก่อนในห้องเย็นเฉียบนี้จะมีแต่เสียงของผมเถียงกัน
กับไอ้สงคราม เพราะมีความเป็นเพื่อน (ห่างๆ) ในขณะเดียวกันและเรียนด้วย
กันสมัยปีหนึ่งปีสองในวิชาเรียนภาคบังคับของวิศวะ แต่ทว่าตอนนี้ผมมีปัญหาก
กับมันอยู่ ผมจึงเงียบ ไม่ยอมพูดกับมัน

ทั้งห้องจึงตกอยู่ในวงค์แห่งความอึดอัด

สงครามเคยชินที่ประธานหอทุกคนก้มหัวให้มัน แม้กระทั่งประธานหอ
คนรวยที่ไม่เคยยอมใครหน้าไหนอย่างไอ้ตั้ม มันทิ้งตัวนั่งลงข้างๆ ผมก่อนจะ
หันมาพูดด้วย

"ยังไม่หายโกรธกูอีกหรือ"

"..."

"มึงเป็นบ้าหรืออ้าย"

ดูคำพูดสไตล์ของไอ้สงครามสิครับ แม่งชอบทำให้บรรยากาศแย่ง
แทนที่จะทำให้ดีขึ้นอะ

"กูรู้ว่ายังงี้มึงก็ไม่ยอมพูดกับกู แต่วันนี้กูมีเรื่องจะถาม" มันที่เป็นฝ่าย
พูดกับผมก่อนมานานมากแล้วเอ๊ยเบาๆ อย่างจริงจัง ผมเงยหูฟังทั้งๆ ที่แสดง
สีหน้าไม่สนใจ "มึงแค่พยักหน้าหรือส่ายหน้าก็พอ"

เอาไปตีอะ...ผมโกรธมันมาเกือบสองเดือนแล้ว ความโกรธความหัวร้อน
มันลดลงไปเยอะแล้วครับ ที่ยังเหลืออยู่ก็แค่ฟอร์มกับทิวจากศักดิ์ศรีประธานหอ
เท่านั้นนั่นแหละ

แต่ไม่ว่ายังไง ผมก็ยังรู้สึกขุนมัวกับมันอยู่ดี แม้มันจะน้อยลงไปแล้ว
ก็ตาม

ทำไมมันเจ็บไปแล้วไม่ยอมถามสักที ผมรอตั้งนาน ในที่สุดก็เสียสงคราม
ก็ยอมเปิดปาก

"มีนกลับมาแล้วหรือวะ"

คำถามของมันทำเอาผมต้องหันไปมองหน้า ด้วยน้ำเสียงและอารมณ์
ในการพูดของสงครามทำให้ผมรู้สึกได้เลยว่ามันอยากรู้คำตอบมาก

มันไม่ได้ตกใจที่ผมมองหน้ามัน แต่กลับทำสีหน้าคาดคั้นรอคอยคำตอบ
ผมพยักหน้าเบาๆ ให้มันหนึ่งทีเพื่อเป็นการทำบุญเล็กๆ น้อยๆ สงคราม
มีสีหน้าที่ขึ้นมาจากหน้ามือเป็นหลังมือ

ง...ผมงงมาก สงครามเกี่ยวข้องกับอะไรกับมีน ทำไมมันถึงอยากรู้เรื่อง
สิ่งดีงามของหอมอีกสิ่งหนึ่งนอกจากอาสาอย่างไอ้เหี้ยมีน

ตอนนั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายดูแลหอเข้ามาพอดี ผมจึงไม่ได้พูดอะไรต่อ (จริงๆ
ก็ไม่คิดจะพูดอยู่แล้ว) ระหว่างที่เจ้าหน้าที่พูดเรื่องเดิมๆ (รบกวนทุกหอ
ช่วยประหยัดไฟและน้ำช่วยมอหน่อย) สงครามดูอารมณ์ดีจนผิดสังเกตไปหมด
ทั้งๆ ที่ปกติเวลามีประชุมเข้าก่อนไปเรียนแบบนี้มันจะแสดงอาการหงุดหงิด
ออกมาอย่างเห็นได้ชัด ('พี่ก็ไปบอกพวกลูกหอมันเองดิ' 'เรื่องของหออื่นไม่
เกี่ยวกับหอม พี่เรียกผมมาทำไมปลาร้าอะไร' 'พวยไรเนี่ย คิดมากไปปะพี่')
เพราะนั่นจึงมีสายตาของพวกประธานหอหลายคนมองมาที่สงครามอย่าง
ประหลาดใจกันหมด

ในที่สุดการประชุมบู้ๆ บอๆ ก็ผ่านพ้น ผมหิ้วกระเป๋าเตรียมออกไปเรียน
ที่คณะ

"ติตรถูไปปะ" สงครามถาม

ผมยังคงไม่ตอบมัน

"อ้าย มีนอย่าทำตัวเป็นผู้หญิงดิ งอนกูเหมือนผู้หญิงเลยวะ"

"ไอ้เหี้ย" ผมร้องด่า "ถอยไป ไอ้สัตว์"

"แถวนี้ไม่มีพวกลูกหอหรอก" สงครามเอ่ย เวลาที่เราอยู่กันสองคนก็
เหมือนมนุษย์ผู้ชายทั่วไปที่สนิทกัน แต่ที่ต้องทำเป็นมีปัญหากันก็เพราะคำว่า
ประธานหอมันคำค่อ ซึ่งหอสองกับหอสามไม่ค่อยถูกกันมาอย่างเนิ่นนานหลาย

สิบปีแล้ว ลูกหอบางคนจึงเข้าใจว่าผมกับสงครามต้องไม่ชอบขี้หน้ากันอย่าง
แน่นอน ทั้งๆ ที่ไม่จริง แต่ก็ต้องรักษาอาการ همینขี้หน้ากันเอาไว้

"มันไม่ใช่เพราะเรื่องนั้น"

"สตั๊ดอ้าย เขี่ยเตมันออกจากโรง'บาลนานมากแล้วนะ และกูก็ทำโทษ
ไอ้พวกเหี้ยที่ไปรุมทำร้ายเขี่ยเตจนมันแทบไม่กล้ามองหน้ากูแล้ว แต่ทำไมมึง
ต้องสะบัดตูดองนุกูแบบนี้ด้วยวะ ไม่เข้าใจ"

ผมไม่ได้ตอบคำถามอะไรใดๆ ในเรื่องนั้น เขาแต่เดินไปข้างหน้าอย่างเดียว

"มึงคิดว่ามึงนอนแล้วน่ารักเหมือนไอ้ของชาวหอมึงหรือ"

ผมชะงักก็ กูไอ้ของชาวที่สงครามมันว่าต้องหมายถึงอาสาแน่นอน
แม้จะมีหลายครั้งที่มันเรียกรวมๆ แต่ครั้งนี้มันหมายถึงอาสาซัวร์ เพราะใครๆ
ในหอพักชายล้วนก็ตั้งอกยักให้อาสาเป็นที่หนึ่ง แต่มันพูดแบบนี้เหมือนดูถูก
ผมเลยวะ ยิ่งทำให้ผมเคืองฉิบหายแทนที่ผมจะรู้สึกดีกับมันมากขึ้น

นี่แหละครับประธานหอสอง มันพูดจาดีๆ ไม่ค่อยเป็นหรือ

"มึงจะเอายังไง" ผมก้าวเข้าไปขยำคอเสื้อไอ้สงคราม อีกฝ่ายถอนหายใจ
ก่อนจะจับมือผมให้ปล่อยคอเสื้อมันทิ้งไปอย่างง่ายดาย

แรงไอ้เหี้ยนี่เยอะมากกกกกกกกกก ผมที่สูงน้อยกว่ามันไม่เท่าไหร่นัก
สู้แม่งไม่ได้

"ไม่เคยจำสักรึว่าอย่าหาเรื่องผิดคน" สงครามเอ่ยอย่างแข็งๆ

เออ มึงเก่ง แต่กูโมโห จะให้กูกระต๊อบเท้าระบายนามณ์ต่อหน้ามึง
หรือไง กูก็ต้องกระชากคอเสื้อมึงดิวะ

ผมคิดอย่างน้อยเนื้อดำใจที่สู้แม่งไม่ได้ ช่างเป็นประธานหอสามที่สุด
แสนจะอ่อนแอและฟังไม่ได้จริงๆ ผมนี่มัน...ใช้ไม่ได้เอาเสียเลย

"ตกลงหาขงอนหรือยัง"

"..."

"ไอ้หน้า กูต้องจ้อมึงยังงี้ นี่กูจ้อมาหลายเดือนแล้ว กูเห็น้อยละนะ"

"..."

"เดี๋ยวกูก็เลิกจ้อซะเลยนี่"

เรื่องของมิ่งดี...ผมเดินหน้าต่อไปทั้งๆ ที่สีหน้าบึ้งตึงยังไม่ผ่อนคลายลง
ไอ้สงครามก้าวไม้ก็ก้าวก็ตามผมทัน การมาของมันทำให้คนที่เดินสวนไปมา
เป็นกลุ่มพากันแตกฮือ หลีกทางให้มันกันหมด

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)